

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Milana Taubera, soudkyně Pavly Klusáčkové a soudce Vadima Hlavatého ve věci

žalobce:

T. M.

se sídlem P.

zastoupený Mgr. Janem Boučkem, advokátem

se sídlem Praha 1, Opatovická 1659/4

proti

žalované:

Česká advokátní komora

se sídlem Praha 1, Národní 16

o žalobě proti rozhodnutí odvolacího kárného senátu žalované ze dne 10. 6. 2021, č. j. K 89/2014,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Základ sporu

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání a zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí, kterým odvolací kárný senát žalované zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí kárného senátu kárné komise žalované (dále jen „prvostupňový orgán“) ze dne

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. H.

8. 9. 2017, sp. zn. K 89/2014. Uvedené rozhodnutí žalobce napadal v části, kterou bylo shledáno, že se žalobce dopustil kárného provinění tím, že:

- 1) v době od 1. 10. 2015 do 30. 4. 2016 v kauzách svých klientů společností A.s.r.o. a D.s.r.o. ustanovil svým zástupcem svého zaměstnance JUDr. K. M., jehož pověřil prováděním úkonů právní pomoci, a to mimo jiné jednáním s právním zástupcem protistran uvedených společností advokátem Mgr. M. L., ačkoliv JUDr. K. M. byl rozhodnutím České advokátní komory ke dni 1. 10. 2014 vyškrtnut ze seznamu advokátů na základě vlastní žádosti (§ 7b odst. 1 písm. g) zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii, (dále jen „zákon o advokacii“) podané dne 4. 9. 2014 poté, co proti němu bylo dne 6. 6. 2014 zahájeno kárné řízení (§ 33 odst. 1 zákon o advokacii) vedené u kárné komise žalované pod č. j. K 44/2014, a takového zaměstnance nesmí ustanovit svým zástupcem po dobu pěti let ode dne jeho vyškrtnutí ze seznamu advokátů,
- 2) ačkoliv mu jako žalovanému v řízení vedeném u Obvodního soudu pro Prahu pod sp. zn. 25 C 385/2012 byla rozsudkem pro zmeškání ze dne 21. 1. 2015, č. j. 25 C 385/2012-69 ve znění rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 16. 2. 2016, č. j. 21 Co 14/2016-129 ve znění opravného usnesení ze dne 16. 2. 2016, č. j. 21 Co 14/2016-131 uložena povinnost zaplatit J. V. částku 499 060 Kč s příslušenstvím a nahradit mu náklady řízení před soudem prvního stupně ve výši 60 897 Kč a náklady odvolacího řízení ve výši 12 826 Kč, to vše do 3 dnů od právní moci rozsudku a věc byla pravomocně ukončena dne 7. 3. 2016, soudem uložené povinnosti nejméně do 6. 9. 2016 nesplnil, a to ani částečně, v důsledku čehož je J. V. nucen domáhat se jejich splnění v exekučním řízení vedeném u EÚ Frýdek Místek, soudní exekutor JUDr. J. T., LL. M., pod č. j. 143 EX 00108/16,

tedy

ad 1) při výkonu advokacie nepostupoval tak, aby nesnižoval důstojnost advokátního stavu, když za tím účelem nedodržoval pravidla profesionální etiky ukládající mu:

- povinnost všeobecně poctivým, česným a slušným chováním přispívat k důstojnosti a vážnosti advokátního stavu,
- povinnost neustanovit svým zástupcem při jakémkoliv úkonu právní pomoci svého zaměstnance, který byl vyškrtnut ze seznamu advokátů na základě vlastní žádosti, kterou podal poté, co proti němu bylo zahájeno kárné řízení, a to po dobu pěti let ode dne vyškrtnutí ze seznamu advokátů,

ad 2) při výkonu advokacie nepostupoval tak, aby nesnižoval důstojnost advokátního stavu, když za tím účelem nedodržoval pravidla profesionální etiky ukládající mu:

- povinnost plnit převzaté závazky,

čímž

ad 1) porušil § 17 zákona o advokacii ve spojení s čl. 4 odst. 1 etického kodexu a čl. 9a písm. e) usnesení představenstva ČAK č. 6/1998 Věstníku,

ad 2) porušil § 17 zákona o advokacii ve spojení s čl. 4 odst. 2 etického kodexu.

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. H.

Za to bylo žalobci podle § 32 odst. 3 písm. a) zákona o advokacii uloženo kárné opatření v podobě napomenutí. Zároveň byla žalobci uložena povinnost zaplatit žalované částku 8 000 Kč jako náhradu nákladů kárného řízení.

2. Žalovaná v dané věci rozhodovala již podruhé, a to poté, kdy rozsudkem zdejšího soudu ze dne 11. 3. 2021, č. j. 5 Ad 9/2018-44, bylo zrušeno její předchozí rozhodnutí ze dne 19. 1. 2018, č. j. K 89/2014. Důvodem zrušení uvedeného rozhodnutí byla jeho nepřezkoumatelnost, neboť se žalovaná odpovídajícím způsobem nevypořádala s námitkami žalobce uplatněnými v odvolání. Konkrétně se jednalo o námitku, že kárné řízení s JUDr. K. M. nebylo vedeno zákonným způsobem, dále že e-maily, které jsou základem jeho obvinění, nejsou úkony právní služby ve smyslu § 11 advokátního tarifu a konečně, že etický kodex nemůže jít nad rámec § 17 zákona o advokacii a upravovat pravidla, která nemají s výkonem advokacie nic společného.

II. Obsah žaloby

3. V podané žalobě žalobce namítal, že mu nebyla prokázána esenciální náležitost kárného provinění spočívající ve skutečnosti, že by věděl o tom, že by vůči JUDr. K. M. bylo zahájeno kárné řízení. Namítal, že zahájení kárného řízení či jeho další existence nejsou skutečnosti, které by byly žalovanou zveřejňovány a že není možno se o kárném řízení dozvědět, ledaže kárně stíhaný advokát toto svému zaměstnávajícímu advokátu sdělí. Žalovaná není oprávněna poskytovat informace o vedení kárných řízení a tedy tuto informaci ani nelze legálně získat. Uvedl, že z výsledku JUDr. K. M. vyplynulo, že tento měl za to, že kárné řízení bylo zahájeno po lhůtě a že o tomto řízení věděl jen on a jeho právní zástupce, kdy sám tuto informaci žalobci nesdělil. Z tohoto důkazu tak nelze dovozovat vědomost žalobce o vedeném řízení.
4. Namítal, že závěr odvolacího kárného senátu o zákonném vedení kárného řízení proti JUDr. K. M., je založen na tvrzení žalované „protože proto“ a odůvodnění, že odvolací kárný senát není oprávněn otázku posuzovat, neodpovídá principům trestního řízení. Jestliže odvolací kárný senát tvrdí, že postačuje formální existence zahájení kárného řízení bez návaznosti na materiální stránku takového jednání, pak se tím pouští na území právního nihilismu, kde neplatí základní princip, že „z bezpráví nemůže povstat právo“. Další kontrast nastává při aplikaci principu „ultima ratio“ takového trestání. Není možné trestat za něco, co není prokázáno, že dosahuje stupně nebezpečnosti, který je předpokládán právní normou. Jinými slovy, pokud by odvolací kárný senát dospěl k závěru, že kárná žaloba byla podána po lhůtě, tak jakákoliv odpovědnost žalobce za provinění mu kladené v kárné žalobě by nebyla legální a ani legitimní.
5. Žalobce tvrdil, že e-maily, které jsou základem žalobcova obvinění, nejsou úkony právní služby ve smyslu § 11 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 77/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), (dále jen „advokátní tarif“), které by bylo možno podle této normy honorovat jako činnost advokáta. Obsah e-mailové komunikace žádným způsobem nezakládá žádná práva a povinnosti mezi stranami sporu. Z tohoto důvodu není možno hovořit o naplnění dalších ze znaků jednání, za která byl žalobce odsouzen. Žalobce odmítl závěr odvolacího kárného senátu, že je možno hovořit o úkonech právní služby jiných, než jak je definuje advokátní tarif. Uvedl, že advokátní tarif je podzákonnou právní normou, která definuje právní pojem „úkon“ právní pomoci, přičemž jiná norma takovou definici neobsahuje. A

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. H.

contrario neexistuje-li žádná jiná definice úkonu, pak je nutno vycházet z výkladu advokátního tarifu.

6. Dle žalobce právní závěr o vině za skutek, týkající se exekuce vedené vůči jeho osobě, je právně vadný. Pokud se žalobce dopustil kárného provinění, pak při výkonu advokacie se tak stalo ve chvíli, kdy způsobil škodu svému klientovi, přičemž za toto nebyl kárně stíhán. Následná žaloba z titulu náhrady škody a nesplnění závazku založeného rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 2 pod sp. zn. 25 C 385/2012, vymáhaným v exekučním řízení vedeném pod sp. zn. 143 EX 00108/16, již není porušením povinností advokáta při výkonu advokacie. S ohledem na čl. 79 odst. 3 Ústavy České republiky ve spojení s § 17 zákona o advokacii není možno, aby samosprávný předpis šel svou úpravou nad rámec zákona. Dle žalobce přiléhavost jeho argumentace vyplývá ze změny znění § 17 zákona o advokacii, která byla realizována zákonem č. 527/2020 Sb. s účinností od 1. 1. 2021. Nově použité slovo zejména v uvedeném ustanovení ve spojení s výkonem advokacie tak již dává pravomoc žalované, aby mohla rozšířit odpovědnost advokáta i na jiná jednání, než jsou jednání čistě při výkonu advokacie. Tato změna je účinná až od 1. 1. 2021 a nelze ji aplikovat na žalobce s odkazem na Etický kodex a jeho znění v době obvinění.
7. Doplnil, že v demokratickém státu nelze připustit, aby samosprávná organizace monitorovala činnost svých členů mimo výkon advokacie a v rámci vrchnostenského rozhodování na ně aplikovala pravidla, která nemají s výkonem advokacie ničeho společného. Postup žalovaného není postupem zákonným, ale je ingerencí samosprávného orgánu do běžného života svého člena, a to bez souvislosti s výkonem advokacie. Výklad § 17 zákona o advokacii dle žalobce rovněž porušuje princip ultima ratio, neboť v pojetí žalované připouští rozšiřování výkladu právní normy. Navíc výklad žalované je založen i na odpovědnost bez ohledu na plynutí času, kdy, žalobce je odpovědný od začátku nalézacího soudního řízení o náhradu škody až do doby úplného vymožení pohledávky, tedy i doživotně. Ani takovýto výklad nelze připustit, neboť v plynutí času se ztrácí i závažnost provinění.

III. Vyjádření žalované k podané žalobě a související vyjádření

8. Ve vyjádření k podané žalobě žalovaná zopakovala tvrzení z napadeného rozhodnutí a navrhla, aby soud žalobu zamítl.
9. Uvedla, že kárné řízení s JUDr. K. M. bylo, s ohledem na žádost jmenovaného o vyškrtnutí ze seznamu advokátů, přerušeno. Otázku, zda kárná žaloba byla podána včas, nebyl odvolací kárný senát oprávněn posuzovat, tuto otázku může posoudit pouze kárný senát v přerušeném řízení. Navíc pro postup podle čl. 9a usnesení představenstva ČAK č. 6/1998 Věstníku se pouze vyžaduje, aby bylo proti advokátovi kárné řízení zahájeno. Tato podmínka splněna byla a použití citovaného ustanovení není ničím dalším podmíněno. Bylo by absurdní, kdyby procesní podmínky konkrétního kárného řízení posuzoval někdo jiný než v tom konkrétním kárném řízení v souladu s § 2 advokátního kárného řádu ustanovený kárný senát. Pokud by tento senát shledal, že byla kárná žaloba podána opožděně, řízení by zastavil, aniž by řešil podmínky pro přerušování řízení, neboť by shledal nedostatek podmínek pro vedení řízení. Žalovaná zdůraznila, že v daném případě nejde o trestní řízení, nýbrž o řízení kárné, svou povahou řízení před orgánem veřejné správy, nikoliv před soudem. Princip posouzení cizí věci správním orgánem je zde od soudního posouzení odlišný a je založen na respektu k rozhodování orgánu veřejné moci. Pokud by

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. H.

tomu tak nebylo, porušil by odvolací kárný senát vlastní zákonem vymezenou pravomoc a působnost, čímž by zatížil své rozhodnutí zřejmou procesní vadou.

10. Žalovaná přisvědčila žalobci, že předmětné e-maily nejsou úkony právní služby. V § 11 advokátního tarifu jsou však uvedeny pouze úkony právní služby, za které může advokát účtovat odměnu, pokud se řídí ustanoveními advokátního tarifu o mimosmluvní odměně. To však neznamená, že e-maily, které se týkají poskytované právní služby, nejsou její součástí. Ustanovení čl. 9a citovaného usnesení se ustanovení § 11 advokátního tarifu nedovolává. Naopak v uvozuující větě se uvádí: „...*při jakémkoliv úkonu právní pomoci...*“, tedy i v jiných úkonech, než jsou uvedeny v ustanovení § 11 advokátního tarifu. Jak vyplývá z obsahu sporných e-mailů, šlo zjevně o komunikaci mezi advokátem a jeho klientem, jež bezpochyby tvoří součást právní služby.
11. K námitce žalobce, že porušení povinnosti splnit závazek vyplývající z pravomocného rozhodnutí soudu není porušením povinnosti advokáta při výkonu advokacie, žalovaná odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2004, č. j. 5 As 34/2003-27. Z tohoto rozsudku jakož i z rozhodnutí Nejvyššího správního soudu sp. zn. 6 Ads 73/2008, sp. zn. 6 As 54/2017 a sp. zn. 9 Ad 10/2015 vyplývá, že vazbu jednání na výkon advokacie je nutno hodnotit v širokém pojetí. Advokát si musí být vědom toho, že advokátem není pouze při bezprostředním výkonu advokacie, nýbrž jím zůstává i v dalších situacích, při nichž činí úkony, které přímou vazbu na výkon advokacie sice nemají, avšak mohou být spojovány s povoláním advokáta a advokátním stavem jako celkem. I v těchto situacích se advokát musí chovat tak, aby svým jednáním nesnižoval důstojnost advokacie ve smyslu čl. 4 etického kodexu, a pokud tak neučiní, musí být srozuměn s tím, že může být kárně postižen bez ohledu na skutečnost, že dotčené projevy chování neučinil v přímé souvislosti s výkonem advokacie. K tomu žalovaná poukázala na slib advokáta. V předmětné věci navíc pohledávka ve výši 499 060 Kč vznikla z porušení povinnosti žalobce při poskytování právní služby. Jedná se tedy o pohledávku, která má přímou souvislost s výkonem advokacie. Skutečnost, že se žalobce vyhýbá povinnosti nahradit škodu bývalému klientovi, který ji musí vymáhat exekučně, výrazným způsobem snižuje důstojnost a vážnost celého advokátního stavu.
12. V replice ze dne 4. 1. 2022 žalobce zdůraznil, že bez ohledu na odkazy žalované na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, jsou závěry vyslovené v takovýchto rozhodnutích protiústavní a nerespektují zákonnou úpravu § 17 zákona o advokacii účinného v době, kdy mělo dojít k porušení povinnosti. Ústavněprávní argumentace nebyla brána v těchto rozhodnutích v potaz.
13. Dále žalobce uvedl, že kárné řízení je „trestním řízením“ o obvinění žalobce a je nutno na toto řízení nahlížet právě skrze základní principy trestního práva. K tomu žalobce odkázal na nález Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 82/07.
14. Žalobce měl rovněž za to, že porušení jeho povinnosti v rámci výkonu advokacie nemůže zakládat jeho perpetuální odpovědnost za exekuční řízení. Takováto perpetuální odpovědnost by byla v rozporu se základním principem práva neminem laedere. Další rozpor se základními principy práva spatřoval žalobce ve skutečnosti, že je k jeho kárnému odsouzení došlo bez zkoumání a prokázání subjektivní stránky jednání ve vztahu k vedené exekuci. Kárná odpovědnost žalobce za pochybení při výkonu advokacie zanikla ve 2 letech od pochybení a nemůže být „protahována“ donekonečna. Pokud by žalovaný chtěl označit a kárně uznat žalobce za vinného za existenci vedené exekuce proti jeho osobě, pak

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. H.

by musel prokázat neetické chování ve smyslu zaviněného důvodu neuhrazení závazku jako základu jeho odsouzení. K tvrzení žalovaného, že žalobce jedná neeticky (neplní své závazky z důvodu nedbalosti či úmyslu) však nedošlo, natož aby taková skutečnost byla žalobci v rámci kárného (trestního) řízení prokázána.

IV. Posouzení žaloby Městským soudem v Praze

15. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)], a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
16. Při ústním jednání dne 5. 9. 2022 setrvali účastníci řízení na svých stanoviscích. Zástupce žalobce rozvinul námitky uplatněné v podané žalobě. Konkrétně se jednalo o námitku, podle které v případě prvního kárného provinění nebyla naplněna subjektivní stránka, a dále námitku, že etický kodex jde nad rámec § 17 zákona o advokacii, respektive že v případě druhého kárného provinění došlo k prekluzi.
17. Soud při posouzení věci vyšel z následující právní úpravy:
 - Podle § 17 odst. 1 zákona o advokacii advokát postupuje při výkonu advokacie tak, aby nesnižoval důstojnost advokátního stavu; za tím účelem je zejména povinen dodržovat pravidla profesionální etiky a pravidla soutěže. Pravidla profesionální etiky a pravidla soutěže stanoví stavovský předpis.
 - Podle čl. 9a písm. c) usnesení č. 6/1998 Věstníku advokát nesmí ustanovit svým zástupcem při jakémkoliv úkonu právní pomoci svého zaměstnance, který byl vyškrtnut ze seznamu advokátů na základě vlastní žádosti [§ 7b odst. 1 písm. g) zákona], která byla podána poté, co proti advokátovi bylo zahájeno kárné řízení (§ 33 odst. 1 zákona), a to po dobu pěti let ode dne vyškrtnutí ze seznamu advokátů.
 - Podle čl. 4 odst. 2 etického kodexu advokát je povinen plnit převzaté závazky. Závazek nebo ručení za cizí závazek smí převzít jen tehdy, je-li si jist jeho splněním.
18. Soud o věci uvažil následovně:
19. Předně soud poukazuje na setrvalou judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které v případě, kdy je podána žaloba proti rozhodnutí správního orgánu vydanému poté, co soud dřívejší rozhodnutí správního orgánu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení, je okruh potenciálně přípustných žalobních námitek omezen, a to s ohledem na koncentrační a dispoziční zásadu a na vázanost správního orgánu právním názorem soudu (viz § 78 odst. 3 a 4 s. ř. s.). Konkrétně v rozsudku ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 2/2007-119, Nejvyšší správní soud konstatoval, že *„[Ž]aloba proti „novému“ rozhodnutí bude tedy ve většině případů přípustná jen co do námitek, že správní orgán nerespektoval právní názor vyslovený soudem. Vedle toho jsou ovšem přípustné i námitky, že v řízení po zrušení správního rozhodnutí soudem a novým správním rozhodnutím došlo k „novému“ porušení zákona, tj. k porušení, ke kterému v původním správním řízení nedošlo, případně mohou být namítány i vady „původního řízení“, které se však projeví až v nezákonnosti nového správního řízení nebo které byly podstatné až po zrušení nového rozhodnutí. Třeba dodat i to, že žalobce může úspěšně v nové žalobě uvést znovu i ty žalobní důvody, které nevedly ke zrušení původního správního rozhodnutí jen proto, že soud zrušil napadené rozhodnutí z jiných důvodů, aniž by se těmito žalobními důvody zabýval (např. se ve zrušujícím rozsudku nezabýval namítanou neúplností dokazování, neboť správní rozhodnutí zrušil pro nepřezkoumatelnost, apod.). Naopak nemohou*

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. H.

být úspěšné, až na některé výjimky, žalobní body, které mohly být uplatněny v zákonné lhůtě již v původní žalobě. Stejně tak nemohou obstát důvody, které byly sice uvedeny již v první žalobě, ale nebyly krajským soudem posouzeny jako opodstatněné (srov. rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 28. 3. 2001, č. j. 5 A 167/99 - 253, který byl uveřejněn pod č. 798 Správní judikatury č. 3/2001).“ (poznámka zvýraznění provedl zdejší soud).

20. Námitku, že žalobci nebyla prokázána esenciální náležitost kárného provinění, spočívající ve skutečnosti, že by žalobce věděl o tom, že by vůči JUDr. K. M. bylo zahájeno kárné řízení, neshledal soud přípustnou. Obdobnou námitku žalobce uplatnil v předchozím řízení vedeném u zdejšího soudu pod sp. zn. 5 Ad 9/2018. Zdejší soud se pak touto námitkou v rozsudku ze dne 11. 3. 2021, č. j. 5 Ad 9/2018-44, odpovídajícím způsobem zabýval, přičemž ji neshledal důvodnou (viz bod 15). V současném řízení není soud oprávněn přehodnocovat závěry, které zaujal v rozsudku ze dne 11. 3. 2021, č. j. 5 Ad 9/2018-44. Ke změně tohoto postupu pak nemůže vést ani určité argumentační doplnění provedené žalobcem, neboť podstata uplatněné námítky ze strany žalobce zůstala stejná. S ohledem na shora uvedené soud odkazuje na rozsudek ze dne 11. 3. 2021, č. j. 5 Ad 9/2018-44, ve kterém konstatoval, že „[z]ákon o advokacii a rovněž ani advokátní kárný řád neobsahuje vymezení pojmu nevědomá nedbalost. Tento pojem je však pojmem obecným, který je takřka shodně vymezen napříč právními předpisy [viz § 16 odst. 1 písm. b) zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, § 4 odst. 1 písm. b) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, případně § 15 odst. 3 písm. b) zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich]. Z vymezení pojmu nevědomá nedbalost vyplývá, že pro dovozování zavinění formou nevědomé nedbalosti musí být kumulativně splněny dva znaky. Prvním z nich je, že pachatel nevěděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem. Druhým znakem pak je skutečnost, že pachatel o tom vzhledem k okolnostem vědět měl a mohl. Naplnění prvního znaku není v projednávaném případě sporné. Sporné je mezi účastníky řízení splnění druhé podmínky. Z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu (např. rozsudek ze dne 23. 10. 2012, č. j. 1 As 150/2012 – 33) vyplývá, že při posuzování naplnění druhé podmínky se vychází „z možnosti znalosti, která se zkoumá na základě objektivních okolností spojených se skutkem a subjektivních dispozic konkrétního pachatele, neboť přestupkový zákon zakládá odpovědnost za přestupky spáchané z nevědomé nedbalosti na povinnosti, ale současně i možnosti předvídat způsobení poruchy nebo ohrožení zájmu chráněného zákonem. Kritériem nedbalosti v obou jejích formách je zachovávaní potřebné míry opatrnosti pachatelem“. Tedy kritériem pro posouzení nevědomé nedbalosti je zachování potřebné míry opatrnosti, přičemž je třeba zohlednit objektivní a subjektivní hledisko. Co se týče objektivní míry potřebné opatrnosti, má soud za to, že na základě předpisů upravujících výkon advokacie, tj. zejména zákona o advokacii, etického kodexu a usnesení představenstva ČAK č. 6/1998 Věstníku, je žalobce jako advokát povinen nastavit pro své zastupování při právních úkonech ze strany svých zaměstnanců takové podmínky, aby neumožnil své zastoupení osobou vyškrtnutou ze seznamu advokátů, případně advokátních koncipientů. Jinými slovy po žalobci, jako advokátu, lze požadovat, aby měl nastavena kritéria zastupování své osoby tak, aby byly dodrženy právní a stanovské předpisy. Pokud jde o subjektivní hledisko, soud odkazuje zejména na dlouhodobý osobní kontakt žalobce a JUDr. K. M., vědomost žalobce, že s JUDr. K. M. bylo vedeno trestní řízení, a nezbytnou znalost žalobce o obsahu právních a stanovských předpisů. Na základě těchto skutečností má soud ve shodě s žalovaným za to, že žalobce nevyňaložil potřebnou míru opatrnosti v konkrétním případě. Žalobce se s ohledem na znalost právních a stanovských předpisů, a tedy podmínek, jaké osoby mohou být vyloučeny ze zastupování žalobce jako advokáta, mohl JUDr. K. M. výslovně dotázat, zda mělo trestní řízení vliv na jeho advokátní

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. H.

činnost, konkrétně zda s ním bylo zahájeno kárné řízení a z jakých důvodů byl vyškrtnut ze seznamu advokátů. Neučinil-li tak, respektive byl-li v této věci zcela pasivní, nemůže být jeho obrana účinná. Žalobce potřebnou míru opatrnosti nedodržel, neboť nenastavil kritéria pro své zastupování tak, aby neumožnil své zastoupení osobou vyškrtnutou ze seznamu advokátů. S ohledem na uvedené neshledal soud námitku žalobce důvodnou“.

21. Pokud jde o zbylé námitky žalobce, soud uvádí, že směřují do vypořádání námitek ze strany odvolacího kárného senátu, jejichž nevypořádání bylo důvodem, pro který zdejší soud rozsudkem ze dne 11. 3. 2021, č. j. 5 Ad 9/2018-44, předchozí rozhodnutí odvolacího kárného senátu zrušil. Tyto námitky jsou v současném řízení dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 2/2007-119, přípustné.
22. Soud přisvědčil odvolacímu kárnému senátu v závěru, že není oprávněn posuzovat, zda kárná žaloba proti JUDr. K. M. byla podána včas. K výše uvedené námitce soud odkazuje na čl. 9a písm. c) usnesení č. 6/1998 Věstníku. Z toho článku vyplývá, že žalobce nesmí ustanovit svým zástupcem při jakémkoliv úkonu právní pomoci svého zaměstnance, který byl vyškrtnut ze seznamu advokátů na základě vlastní žádosti, která byla podána poté, co proti advokátovi bylo zahájeno kárné řízení, a to po dobu pěti let ode dne vyškrtnutí ze seznamu advokátů. Z výše uvedeného vyplývá, že jedinou rozhodnou podmínkou, při které žalobce nesmí ustanovit svým zástupce zaměstnance je skutečnost, že tento zaměstnanec byl vyškrtnut ze seznamu advokátů na základě své žádosti, kterou podal poté, co proti němu bylo zahájeno kárné řízení. Žádné další podmínky předmětný článek nestanoví. Žalobce pak měl zákaz daný čl. 9a písm. c) usnesení č. 6/1998 Sb. respektovat, a to bez ohledu na skutečnost, zda byla kárná žaloba vůči JUDr. M. podána včas. Jinými slovy čl. 9a písm. c) usnesení č. 6/1998 Věstníku není formulován fakultativně. Uvedený článek tak žalobci neumožňuje učinit si úsudek o včasnosti zahájení kárného řízení, a v případě, že žalobce dospěje k závěru, že je kárné řízení opožděné, tento článek nerespektovat. Protože tedy žalobce byl povinen dodržet povinnost stanovenou čl. 9a písm. c) usnesení č. 6/1998 Věstníku bez dalšího, nemůže obstat poukaz žalobce, že kárné řízení s JUDr. M. bylo zahájeno po prekluzivní lhůtě. Tato skutečnost není pro projednávaný případ relevantní. Nebyla-li otázka včasnosti zahájení kárného řízení relevantní pro žalobce, tím spíš nemohla být relevantní ani pro odvolací kárný senát. Soud pak zdůrazňuje, že povinnost odvolacího, respektive prvostupňového orgánu v projednávaném případě spočívala pouze v posouzení, zda žalobce dodržel povinnost stanovenou mu čl. 9a písm. c) usnesení č. 6/1998 Věstníku, či nikoliv. Jinými otázkami nebyla žalovaná oprávněna a povinna se zabývat. Soud uzavírá, že odkazy žalobce na základní principy trestního řádu u uvedené námitky nemají souvislost se skutkovým a právním stavem projednávaného případu.
23. Přisvědčit nelze ani námitce žalobce, že e-maily, které jsou základem obvinění, nejsou úkony právní služby podle § 11 advokátního tarifu. K uvedené námitce soud opětovně poukazuje na čl. 9a písm. c) usnesení č. 6/1998 Věstníku. Toto ustanovení neodkazuje na úkony právní služby dle § 11 advokátního tarifu, když naopak zcela jednoznačně stanoví, že se jedná o jakýkoliv úkon právní pomoci. Vztahuje-li tedy čl. 9a písm. c) usnesení č. 6/1998 Věstníku danou povinnost obecně na jakýkoliv úkon právní pomoci, není dán žádný důvod domnívat se, že se jedná pouze o úkony dle § 11 advokátního tarifu. Nadto soud připomíná, že advokátní tarif se vztahuje pouze na mimosmluvní odměnu. Již jen z tohoto hlediska nemůže být výklad žalobce správný. Soud pak k argumentům žalobce uvádí, že co se rozumí poskytováním právních služeb, neupravuje advokátní tarif, ale

zákon o advokacii (viz § 1 zákona o advokacii). Rovněž v tomto případě tak soud nepovažuje argumentaci žalobce za relevantní.

24. K námitce žalobce vztahující se ke druhému kárnému provinění, tj. k porušení povinnosti splnit závazek vyplývající z pravomocného rozhodnutí soudu, považoval soud pro posouzení otázky prekluze za rozhodnou právní úpravu, tj. § 17 odst. 1 zákona o advokacii ve spojení s čl. 4 odst. 2 etického kodexu, a zejména znění skutkové věty. Žalovaná žalobci vytýkala nesplnění povinnosti plnit převzaté závazky. Konkrétně ze skutkové věty vyplývá, že kárné provinění žalobce spočívalo v nesplnění povinnosti žalobce nahradit způsobenou škodu dle rozsudku sp. zn. 25 C 385/2012. Dle skutkové věty tedy nebylo kárné provinění vázáno na exekuční řízení, jak opakovaně zdůrazňoval žalobce. S ohledem na uvedené dospěl soud k závěru, že se v daném případě jednalo o trvající kárné provinění, které je ukončeno splněním dané povinnosti, tj. úhradou způsobené škody, což se ke dni vydání prvostupňového rozhodnutí nestalo. S ohledem na shora uvedené pak nemohlo podle § 33 zákona o advokacii k prekluzi kárného provinění dojít. Podklady předložené žalobcem během soudního řízení nepovažoval soud za relevantní, a to vzhledem ke skutkovým odlišnostem jednotlivých případů. Pro úplnost soud uvádí, že kárná žaloba byla podána včas, když v případě tohoto kárného provinění byla podána dne 2. 2. 2017, přičemž stížnost J. V. u žalované podal dne 9. 8. 2016.
25. K tvrzení žalobce, že porušení povinnosti splnit závazek vyplývající z pravomocného rozhodnutí soudu není porušením povinnosti advokáta při výkonu advokacie, soud ve shodě s odvolacím kárným senátem odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2004, č. j. 5 As 34/2003-47, podle kterého výkon advokacie není jen samotné poskytování právních služeb, ale také veškeré úkony, k nimž je advokát povinen v souvislosti s poskytováním právní služby i poté, kdy je zastupování klienta ukončeno. Takové úkony advokát činí nikoliv jako občan, ale jako advokát při výkonu advokacie. Pokud § 17 zákona o advokacii ukládá advokátovi povinnost chovat se při výkonu svého povolání - advokacie určitým způsobem, pravidla profesionální etiky jej zavazují k určitému chování nejen při výkonu advokacie, ale i v soukromé sféře, přičemž hlavním důvodem je ochrana advokátního stavu a ochrana veřejných zájmů. Z těchto hledisek je třeba chápat požadavky vymezené v čl. 4 odst. 1 etického kodexu, tedy všeobecné požadavky na poctivé, čestné a slušné chování advokáta, jako generální skutkovou podstatu pokrývající pravidla v celé jejich šíři. Požadavek poctivosti, čestnosti a slušnosti platí tedy nejen pro výkon advokacie, ale i pro soukromý život advokáta, pro vztahy k jeho soukromým větitelům a dlužníkům, pro jeho projevy na veřejnosti, pro jeho chování ve společenském styku apod. Dle názoru soudu uvedený rozsudek v plném rozsahu dopadá i na projednávaný případ.
26. Soud pak v projednávaném případě dospěl k závěru, že závazek, který žalobce neuhradil a pro který bylo vedeno exekuční řízení, vznikl žalobci jednoznačně v souvislosti s výkonem advokacie. Tento závazek totiž žalobci vznikl z titulu náhrady škody, konkrétně v důsledku porušení povinnosti žalobce z příkazní smlouvy (dohody o plné moci) a povinnosti vyplývající z § 16 zákona o advokacii hájit řádně zájmy klienta, využívat důsledně všechny zákonné prostředky a v jejich rámci uplatnit v zájmu klienta vše, co podle přesvědčení pokládá za prospěšné, a to tím, že neuplatnil námitku promlčení podstatné části žalovaného nároku v daném řízení (blíže viz rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 21. 12. 2015, č. j. 25 C 385/2012-69). Vyvinul-li se závazek žalobce z činnosti žalobce jako advokáta, nelze tvrdit, že s výkonem advokacie nikterak nesouvisí.

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. H.

Kdyby žalobce totiž advokacii nevykonával, respektive by neposkytoval právní služby, předmětný závazek by žalobci nevznikl. Bylo pak povinností žalobce, aby tento závazek v souladu s příslušnými rozhodnutími soudu v plné výši uhradil. Neučinil-li tak, porušil § 17 zákona o advokacii ve spojení s čl. 4 odst. 2 etického kodexu.

27. Jestliže má soud ve shodě s žalovaným za to, že závazek žalobce souvisí s výkonem advokacie, tedy že jsou splněny podmínky § 17 zákona o advokacii, je argumentace žalobce, že etický kodex jde nad rámec §17 zákona o advokacie, irelevantní. S ohledem na uvedené se soud již blíže nezabýval tvrzeními žalobce.

V. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

28. Na základě výše uvedených důvodů shledal soud žalobu nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
29. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému správnímu orgánu žádné náklady v řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 5. září 2022

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. H.

Mgr. Milan Tauber v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. H.